

поблѣднѣ и се търкулна на трѣвата безчувственъ прѣмрѣлъ отъ страхъ. Видите ли, какви нѣжности!..

Азъ се доближихъ до него и само го помирисахъ.

— Не се прѣструвай, братко; и не ми разваляй въздуха — му проговорихъ азъ съвсѣмъ спокойно и вѣжливо. — Хора азъ не ямъ!....

За всѣки случай азъ го прѣтарашувахъ и извадихъ изъ джеба му единъ брой отъ вѣстникъ „Слънчице“, помирисахъ го и си го занесохъ въ пещерята. На цѣлъ свѣтъ е извѣстно, какъ ние мечкитѣ сме много любопитни и какъ често затова заплащаме съ своята кожа. Да, съ всѣки звѣръ могатъ да се случатъ доста неприятности, ако не е прѣдпазливъ.

Азъ лежахъ въ своята пещеря и наблюдавахъ, какво ще прави негодното момче. Азъ всичко отлично виждахъ. Отначало то отвори едното си око, послѣ погледна и съ другото. А послѣ като скоочи, че като почна да бѣга... По природа азъ съмъ съ веселъ характеръ, и весело изрѣмжахъ подирѣ му. Отъ страхъ момчето падна, прѣтърколи се прѣзъ глава като заекъ, и пакъ почна да бѣга....

Азъ мисля, че то и сега кждѣто е сѣ още бѣга; а ако ли не бѣга, то навѣрно, дѣ да е, се хвали, че е оплашило мечката въ гората. О, хора, хора! Та мигъръ езика ви е даденъ само затова, да се хвалите?

Когато нещастниятъ човѣкъ избѣга, азъ се заловихъ да разгледамъ вѣстникъ „Слънчице.“ — Интересно вѣстниче, само защо ли нѣма тамъ нищо за насъ — мечкитѣ? Чудно!... Повече за котки и кучета; има даже цѣли страници за суеци, мишки, червеи и птици. Обидно, разбира се, но какво ще правимъ: — вкусъ, а за вкуса даже и мечкитѣ не спорятъ.

Менъ най-ме заинтересуваха писъмцата на малкитѣ абонати на послѣдната страница. Та и у менъ се зароди щастливата мисль, да почна прѣписка съ вашата редакция.

Ахъ, колко интересенъ материалъ пропада изъ нашитѣ мечешки пещери!... Даже трудно е и да се разкажатъ; па и нѣма да ме разберете. Та нали азъ